

kolotoč záhad a nebezpečných událostí se roztáčí...

melissa de la cruz

čarodějky z east endu 2

polibek čarodějky

polibek čarodějky

melissa de la cruz

čarodějky z east endu 2

bolibek čarodějky

Přeložila Alexandra Kolašínová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Melissa de la Cruz

All rights reserved.

Z anglického originálu *Serpent's Kiss. A Witches of East End*

(Published by Hyperion, New York, 2012)

přeložila © 2013 Alexandra Kolašínová

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-958-8

pro Mika a Mattieho

*Uškne-li had, než by zaklet byl,
nic neprospějí slova zaklínače.*

– Kazatel, 10:11

Bylo nebylo, v North Hamptonu...

Tři velice neobyčejné ženy vedly velice obyčejný život. Šedovlasá Joanna Beauchampová, vyhlášená svým zahradnickým uměním, bydlela v krásném koloniálním domě na severním a zároveň nejvýchodnějším cípu Long Islandu. Žila tam se svými dvěma dcerami – Ingrid, místní knihovnicí, a Freyou, svůdnou barmankou. Nespočet let už žily v klidu a míru mezi obyvateli jejich malého města, ukrytého za mlžným oparem.

Joanna trávila většinu času neustálými úpravami domu, zahradničením, obavami o dcery, a lásku, kterou dříve cítila ke svému ztracenému synovi, věnovala Tylerovi, šestiletému chlapci jejich hospodyně. Vyzývavá rusovláska Freya si získala srdce bohatého filantropa Brena Gardinera, jehož rodina vlastnila vilu Fair Haven, postavenou na jejich, tedy Gardinerově ostrově. Svě zasnoubení oslavila vášnivou pletkou s Branovým mladším bratrem Killianem, tmavovlasým mužem s uhrančivou krásou a lehkomyšlným přístupem k životu.

Ingrid, blondýna světlé pleti, hrdá a přitom bolestně plachá, pracovala v knihovně jako archivářka historických architektonických výkresů. Když zrovna nebojovala o záchranu své milované knihovny před demolicí, ke které se chystal jeden místní stavitel s nekalými praktikami, odmítala různé nápadníky, včetně vášnivého čtenáře Matthewa Noblea, pohledného detektiva nort-hamptonské policejní jednotky.

Avšak i přes zdánlivě obyčejný život, který vedly, sdílely všechny

tři jedno velké tajemství. Původem bohyně z Asgardu byly v našem světě čarodějky. Obyvatelé North Hamptonu neměli ani tušení, že právě Joanna, Ingrid a Freya patřily k mnoha bohům a bohyním, kteří zůstali uvěznění ve Středozemi, když se za tajemných okolností zřítíl legendární most Bofrir, spojující oba světy.

Zůstaly uvězněné v našem světě, bez možnosti návratu ke svým blízkým. Kromě toho nesměly používat své čarodějné schopnosti, protože jim to po salemských procesech s čarodějnicemi zakázala Bílá rada vydáním oficiálního Zákazu používání magických sil. Toto nařízení prakticky znamenalo konec provozování magie ve Středozemi. Všechny tři byly ale po tolika letech potlačování své přirozenosti čím dál neklidnější a pomalu začaly své nadpřirozené schopnosti znovu využívat. Joanniným oborem bylo uzdravování a obnova. Dokázala vrátit mrtvé k životu, oživila dřevěné vojáčky. Ingrid byla léčitelka, která se uměla dostat k čarům života a vidět budoucnost. Svými kouzly a zařikáním začala pomáhat všem, kdo se soužili nějakým domácím problémem. Freya se specializovala na srdeční záležitosti a v baru North Inn, kde pracovala, servírovala opojné nápoje lásky.

Zdálo se, že jejich čarodějné eskapády nevyvolávají žádnou odezvu, proto začaly být ve svém počínání odvážnější: Joanna přivedla zpět k životu jednoho muže, Ingrid dala starostově manželce mocný uzlík věrnosti a díky Freyiným koktejlům se každý večer v North Inn změnil v nevázané hédonistické dovádění. Všechno to byla neškodná, nevinná, trochu začarovaná zábava, ale pak se ztratilo jedno místní děvče, několik obyvatel městečka začalo trpět podivnými nevysvětlitelnými nemocemi a v okolních vodách Atlantiku se objevila narůstající temná hrozba, která ničila vše živé.

Když byl pak starosta nalezen mrtev, začali lidé ukazovat prstem a na chvíli to vypadalo, jako by se vrátil Salem s čarodějnickými procesy.

INGRID, HNANÁ PŘEKOTNOU TOUHOU co nejrychleji záhadu vyřešit, objevila starobylé severské symboly na výkrese Fair Havenu,

sídla rodiny Gardinerů, zděděného po předcích. Když už měla rozluštění tajemného kódu na dosah, výkres zmizel. Freya se ocitla v milostném trojúhelníku s Branem a Killianem. V trojúhelníku, který měl své počátky už v dobách samotného Asgardu, před dávnými lety, kdy se tvořil svět a kdy Freya ještě nebyla čarodějkou ve Středozeemi, ale mladou bohyní, které nadbíhali Balder, bůh radosti a její pravá láska, a jeho bratr Loki, bůh zlomyslnosti. Bran a Killian nebyli obyčejní smrtelníci, byli to bratři Balder a Loki – ale kdo byl kdo? Zvolila správně? Navíc to vypadalo, že se kolem volně pohybuje zombie. Joannino vzkříšení se nepodařilo.

Brzy se na scéně objevil Norman Beauchamp, Joannin dávno ztracený bývalý manžel, a všichni se pokoušeli zachránit nejen své městečko, ale devět světů univerza před *Ragnarokem*, prastarou legendou, která předpověděla konec bohů.

Uspěli a Loki byl vykázán ze Středozeemě a poslán zpátky dírou, kterou udělal ve Stromě života, v naději, že ji jeho zpáteční cesta zahojí. Avšak záhada zříceného mostu přetrvávala, i když byli za jeho zničení potrestáni dva mladí bohové – zlomyslný Loki a Freyino dvojče Fryr, jehož kouzelný trojzubec byl nalezen mezi ruinami.

Beauchampovi si mysleli, že je pro ně Fryr navždy ztracen, ale k Freyině překvapení se její bratr-dvojče jednoho večera náhle objevil v uličce za barem North Inn. Fryr utekl z Předpeklí a své sestře prozradil, že byl za zničení Bofriru falešně obviněn a že zná totožnost pravého viníka.

Ne. Ten, koho Freya znala jako Brana Gardinera, nebyl Loki.

Fryr, který teď chtěl, aby se mu říkalo Freddie, jí tvrdil, že to byl Balder, kdo to na něj hodil a za koho si stále ještě odpykával trest. Za zničení mostu mohl Balder, neboli Killian Gardiner. Muž, kterého Freya milovala.

Freddie se teď chtěl pomstít a chtěl, aby mu s tím Freya pomohla.

halloween

Zlomyslné hry

první kapitola

Zpátky v náruči mé lásky

Z jukeboxu v baru North Inn se linuly kolísavé tóny zamilované písně, interpretované truchlivým altem Patsy Cline. Bylo to tak trochu vybočení z obvyklé rokenrolové jízdy, která zvedala letní hosty ze židlí a nutila je mávat nad hlavou pěstmi se zdviženými ukazováky a malíky. Tahle hudba se dobře hodila k náladě prvních říjnových dnů – komorní, uklidňující, sladká s nádechem nostalgie. Babí léto už skončilo. Když obloha před západem slunce zezlátla, do vzduchu se vplížil chlad doprovázený vůní podzimu. Atlantik, viditelný z oken North Inn, teď divoce bouřil a vysoké vlny s urputností narážely do pobřeží. Na pláži nedováděla těla v bikinách a oblohu nebarvily bouchající ohňostroje. Davy lidí, přítomné na vrcholu sezony, se rozptýlily a zanechaly odloučené městečko místním. Pláže osířely a oblíbené místo schůzek a setkání téměř zelo prázdnotou.

Uprostřed parketu pomalu tančil osamělý pár, zatímco několik štamgastů, kteří se sem zatoulali po práci, postávalo v malých hloučkách. Zdejší barmanka, Freya Beauchampová, využila pomalého tempa a udělala si na chvíli přestávku v roznášení nápojů. Pohledná zrzka seděla u baru, opírala se o něj lokty a hlavu měla položenou v dlaních. Oči jí zářily, když pozorovala Killiana Gardinera, který stál u barového pultu a zpíval se zpěvačkou. Jeho hluboký sametový hlas, hebký jako pohladení uprostřed noci, vytvářel spolu s jejím dobře sehraným duet. „*Jsem zpátky tam, kam patřím, zpátky v náruči mé lásky.*“

Tohle Freya na Killianovi milovala: stále se jí neúnavně dvořil. Neomluvně. I když byli zasnoubeni a brzy se měli brát, hra na svádění s ním nebrala konce. Nehrozilo, že se spolu změní ve znuděný pár, který přepíná mezi televizními kanály a zoufale touží po nějaké zábavě, frustrovaný životem stráveným na gauči, když už se žhavá romance stala jen vybledlou vzpomínkou. Bylo to dobře, protože Freyi svědčilo drama, věčné vzrušení z flirtování, neustálý lov, úprk z neočekávaných něžných chvil, jako byla tato smyslná serenáda.

Jako v extázi sledovala, jak Killianovi spadly vlasy do čela a zakryly tmavé řasy, když se natáhl pro šejkr a začal míchat obvyklý koktejl pro hosta, který líně vešel dovnitř. Rozmáchlým gestem nalil na ledové kostky ve stříbrné nádobce vodu a přidal kapku vermutu.

Freddie se v něm brozně mylí, usoudila. Když se Freddie, její dvojče, před měsícem vrátil z Předpeklí, vařilo to v něm divokými obviněními, která všechna mířila na jejího milého. Freddie věřil, že mu Killian ukradl trojzubec, použil ho ke zničení mostu a naranžoval ho na místě činu tak, aby bohové obvinili ze zničení mostu zlatovlasého syna moře.

Její bratr byl pevně rozhodnut se pomstít, ale váhavě souhlasil, že dá Freyi šanci, aby sama celou situaci prošetřila, když mu na oplátku slíbí, že mu pomůže najít pravdu a zjistí o svém příteli co nejvíce. Freya s těžkým srdcem souhlasila. Stěží mohla uvěřit, že by byl Killian schopen takové proradnosti. Dobře věděl, jak jsou si Freya a její bratr blízcí, tak jak by mohl udělat něco tak závažného, krutého a neodpustitelného? A pokud to udělal, jak to, že to neviděla? Mohly jí snad úsudek zamlžit city, vulkanický a mysl zatemňující sex? Ne. Freddie určitě nemá pravdu. Strávil příliš dlouhý čas v Předpeklí a nedokázal myslet nezaujatě. Freya Killianovi *věřila*. Byli od sebe nadlouho odloučení, ale teď jeden druhého našli. Cítila, že tak je to *správné*. Perfektní, opravdu. Zpátky v náruči svého milovaného, přesně tak, jak se zpívalo v té písničce.

Killian si všiml, že na něj hledí, a v modrozelených očích se mu zablýsklo.

Freya jeho úsměv opětovala a zahleděla se mu hluboko do očí, ale celou dobu hledala náznak, který by ho prozradil. Jaká tajemství ukrývá? Pohledem čarodějky hledala něco, co se ukrývá v nejhlubších zákoutích Killianovy duše, ale jediné, co viděla, byla jeho upřímná, čistá láska zacílená přímo na ni.

Patsy Cline dozpívala. Killian vyhodil koktejlový šejkr do vzduchu a obratně ho chytil za zády, aniž by ztratil oční kontakt s Freyou. Postavil šejkr na pult a mrkl na Freyu – a právě v ten okamžik, na pouhý zlomek vteřiny, možná milisekundu, by Freya přísahala, že v jeho očích zahlédla něco, co tam dříve neviděla a ani vidět nechtěla: nejnepatrnější záblesk zlomyslnosti. Než ho dokázala přesně zaměřit, zmizel. Ale i to jí stačilo, aby se zachvěla.

„Je ti zima, zlato?“ zeptal se Killian, natáhl se přes barový pult a chytl její dlaň do své, aby ji zahřál.

Freya se otřepala. „Je mi skvěle.“ V duchu se ale ptala, nakolik Killiana zná. Celá staletí byli odloučeni. Za tu dobu ho mohlo něco změnit. Avšak zdálo se, že ji teplo jeho dlaní ujišťuje o opaku. Nechal její dlaň vyklouznout ze své, přelil nápoj z šejkru do martini sklenice a podal ho štamgastovi, který seděl na konci baru.

Když byl teď Zákaz zrušen, mohla Freya i ostatní členové její rodiny používat své magické schopnosti, takže bar byl nyní skutečně začarovaný. Přípravné práce znamenaly desítky nožů, které se vznášely ve vzduchu, krájely mátu, citrony, limetky a pomeranče, loupaly spirálky z kůry. Nápoje lásky se vrátily a drinky se někdy míchaly samy, ale Freyino čarování sahalo i do jiných oblastí – poopravila něčí špatný účes nebo poněkud neupraveného hosta v mžiku změnila v oslnivého elegána. Ostatní hosté si řekli, že jde o nějaký trik nebo hru světel, kouře a zrcadel, nebo že si dali příliš mnoho skleniček.

Killian sešel dolů naplnit led do kbelíků, a zatímco byl pryč, Freya se přesvědčovala, že je paranoidní a že nic neviděla. Jeho oči pouze zachytily odlesk zapadajícího slunce. To je všechno, nic víc.

Někdo hodil do jukeboxu čtvrták a atmosféra v baru se změnila s divokým rytmem kytary skupiny Kings of Leon. Takhle to tam vypadalo od té doby, co Sal obohatil hudební knihovnu o staré hity – po baladě Roye Orbisona Feist, Aretha Franklin před Metallicou, Sex Pistols následovaní rodinnou skupinou Jackson 5. Hudba se přelévала tam a zpátky historií hudebních žebříčků, stejně jako tenhle malý kousek Long Islandu, který sám o sobě existoval tak trochu mimo čas. Když se pár na parketu začal kroutit v rytmu hudby, Freya si všimla, že do baru vešla Bethy Lazarová.

Bylo jí něco přes čtyřicet, pracovala jako právní asistentka a vypadala naprosto ztrhaně. Chudinka, pomyslela si Freya. Ve městě ji nějakou dobu neviděla. Když se Betty pomalu šinula podél baru, bleskla Freyi hlavou série výjevů: únavný den, tři otravní advokáti, večere ohřátá v mikrovlnce, tři kočky. Než se Betty stihla usadit, jako kouzlem se před ní z víru lehkého oparu objevila obří sklenice, naplněná ostře modrou tekutinou s tenounkou vrstvou mořské pěny.

„Vyskakovací drink!“ zakřičel někdo a asi deset hostů se přidalo zatleskáním a veselým smíchem.

Ohromená Betty upila doušek nápoje a slastně vydechla. „No teda, Freyo, jak jsi věděla, co přesně chci? Nebyla jsem tu celé věky. Tomu říkám servis! Co se to s tímhle barem stalo?“

„Jen pár malých zlepšováků,“ usmála se Freya a pomyslela si, že taková pěkná žena, jako je Betty, by neměla marnit večery o samotě s televizními kriminálkami.

TEN VEČER ZAVŘELI BRZY. Bylo úterý a poslední host se vytratil už před desátou. K večeru teplota klesla a lávka na Gardinerův ostrov skřípala a houpala se, jak do ní narážely vlny oceánu. Freya se držela Killiana za ruku, zatímco kráčeli tmou, do které zdálky slabě zářil Fair Haven a maják.

„Pěkná noc,“ řekla a stiskla mu prsty. Milovala podzim. Bylo to její oblíbené roční období: zlaté listy, svěží vzduch, vůně dýní – zemitá a plná, značící dobrou úrodu.

„Mmm,“ souhlasil Killian, sklonil se a políbil ji.

Freya jeho polibek opětovala a přitáhla si ho blíž, až skončili v pevném objetí. Jeho polibky byly tvrdé a energické, tak jak to měla ráda. Pevně se k sobě vinuli a teplota mezi nimi stoupala. Nikdy se nemohli nabažit vzájemných doteků. Killian ji zvedl z úzké lávky, aby mu mohla obtočit nohy kolem boků. Přitiskl se k ní a Freya ucítila, že ji tlačí po římse příliš daleko, až ztratila rovnováhu a vyklouzla mu z náruče. Přepadla dozadu přes zábradlí, zrzavé kudrny a šátek se rozlétly ve větru. Několik strašlivých vteřin si myslela, že spadne do inkoustově temné vody, až ji Killian konečně popadl za kolena. Ale místo toho, aby ji vytáhl zpátky nahoru, uslyšela, jak se směje.

„Killiane! Přestaň!“ křičela. Ale Killian neudělal sebemenší pohyb, aby jí pomohl, když bezmocně visela přes okraj mostu.

„Myslím to vážně! Vytáhni mě nahoru!“ řekla ostře. „Vůbec to není k smíchu!“ Měla pocit, že nemůže dýchat, a srdce jí divoce bušilo v hrudi.

Ten děsivý pocit v mžiku zmizel, když ji Killian vytáhl nahoru, narovnal ji a nechal po sobě sklouznout, dokud nestála nohama pevně na zemi.

Upřeně se na něj zadívala a vystrašilo ji, když viděla, že jeho tvář na ni hledí jako maska se zastřenýma prázdnýma očima. *Co se to k čertu stalo? Co to mělo znamenat?*

„Ale no tak. Jen jsem tě tak škádlil,“ řekl Killian a zatvářil se ustaraně. Freya se od něj odtáhla, schoulila se do sebe a skryla tvář za hřívou vlasů.

„Omlouvám se,“ řekl, přistoupil k ní, naklonil se jí přes rameno a zabořil jí hlavu do ohbí krku. Opět cítila na kůži jeho teplo, které ji rozechvívalo. „Byl to špatný vtip. Nedošlo mi, že se opravdu bojíš. Obvykle máš takové ztřeštěné věci ráda.“

Jeho hlas zněl tak něžně a Freya věděla, že je to stále stejný Killian, její sladký, milovaný Killian. Nikdy, *nikdy* jí neublíží. Zнала pravdu, cítila ji hluboko v kostech. Kromě toho nelhal, byla na adrenalinu závislá, milovala nebezpečné hry. „Taky se omlouvám,“

řekla a obrátila se čelem k němu, přejela mu rukou po strništi a po kyprých rtech. „Nevím, proč jsem se tak vyděsila.“

KDYŽ SE VRÁTILI NA PALUBU *DRAKA*, zalezli hned do postele. Freya pozorovala Killiana napůl přivřenými víčky. Skřípal zuby, měl ospalý pohled, zastřený potěšením z milování. Silnými rukama ji vedl za pás, palce zabořené do jejích boků, zatímco se nad ním pohybovala a kajuta lodi se houpala do rytmu.

Když skončili, Killian ji ospale políbil a usnul, ale Freya ještě dlouho ležela a nemohla spát, protože v ní narůstal podivný nepříjemný pocit. Nedokázala si nic nalhávat. Viděla, co viděla. V baru i na mostě.

V obou případech pohlédla do Killianových prázdných očí a spatřila v nich svou vlastní smrt.

druhá kapitola

Noční setkání

Ingrid Beauchampová pomalu postupovala uličkou mezi regály Northamptonské veřejné knihovny a něco si pro sebe brumlala, zatímco zakládala knihy, které držela v náruči. Pomalu postupovala k oddělení dětské literatury. Světlé vlasy měla sčesané z obličeje a stažené do úhledného uzlu a na sobě měla na míru šitý modrý kostým a elegantní dvoubarevné lodičky na vysokém podpatku. Udělala si přestávku od restaurování plánu z edwardovského období, nalezeného ve starém psacím stole v jednom zchátralém sídle na kraji města, které mělo jít do dražby.

Asi před hodinou skončila škola a do knihovny se začaly trousit děti – teenageři sem přicházeli pro poslední vydání „trauma porna“ (jak Hudson nazýval nejnovější úrodu „temných“ knih pro tuto věkovou skupinu) nebo studovat v klidu čtenářských koutků, a mladší děti se scházely na Tabithinu hodinu předčítání. Tabitha měla velmi libozvučný hlas. Možná se měla stát herečkou, uvažovala Ingrid. Dokázala děti udržet v napětí. Ingrid se chtěla ujistit, že tam má Tabitha pohodlí. Byla těhotná sotva pět měsíců, ale vypadala, jako by měla každou chvíli porodit.

Ingrid si šťastně povzdechla, zatímco se rozhlížela po rušné místnosti s arkýřovými okny, která shlížela do zahrady patřící ke knihovně a dál na pobřeží omývané šedozelenými vlnami oceánu. Na dvou velkých oranžových polštářích seděl jakýsi teenager a Ingrid potřebovala najít nějaký menší polštářek, aby si Tabitha mohla podložit záda. Chlapec měl černé vlasy vyčesané do špičky

a choulil se nad jednou z nových elektronických čteček, které koupila na Hudsonovo naléhání. „Nemůžeme zůstat pozadu! Budoucnost klepe na dveře a ty bys to měla vědět ze všech nejlíp,“ řekl s narážkou na její zvláštní nadání.

Benefiční akce na konci léta vynesla dost peněz na to, aby se už nad knihovnou nevznášela hrozba zániku, a aby si dokonce mohla dovolit koupit půl tuctu těchto elektronických čteček. Ingrid nechápala, jak se někdo může chtít vzdát zážitku, který přináší blízký kontakt s knihou – šustění stránek mezi prsty, rychlých pohledů na barevnou obálku před opětovným začtením do textu. Nedokázala pochopit, jak někoho může přitahovat čtení ploché obrazovky, ale pokud to mělo udržet knihovnu při životě, budiž.

To, že bývalý starosta zahynul za skandálních okolností, – oběsil se v jednom zaplivaném motelu u kraje cesty poté, co zabil nezletilou dívku, protože ho odmítla – bylo bezpochyby smutné a tragické. Zachránilo to ale Ingridinu milovanou knihovnu, její druhý domov, její panství. Mělo to i další světlé stránky. Po této tragédii nastoupil na místo starosty Justin Frond, mladý a inteligentní člověk, který byl absolutně pro zachování knihovny a nepouštění velkých podniků a nevzhledných tuctových řetězců do bran malebného a ospalého městečka. Chtěl dokonce změnit budovu knihovny, charakteristickou průčelím s bílými sloupy, v historickou pamětihodnost.

„Pozor! Projíždí nadměrný náklad!“ zahalekal Hudson, který vedl Tabithu do čtenářského koutku. Jednu ruku jí držel na zádech, druhou jí lehce svíral zápěstí.

„Hudson!“ zamračila se na něj Ingrid, která aranžovala polštářky v půlkruzích kolem Tabithiny židle.

„Má zčásti pravdu,“ souhlasila Tabitha, „ale pořád mám ještě dvě nohy a dokážu sama chodit, *Hudson!*“ Měla teď kulatější obličej a červené tváře. Díky těhotenství vypadala mladší, vitálnější, plná života, a její světlé vlasy se více leskly. Nedokázala ale odolat jídlu a připravovala si dva obědy – jen tak pro jistotu. „Já vím. Začínám být *dost* objemná.“

Hudson si srovnal uzel fialové kravaty, která doplňovala jeho károvanou úpletovou vestu, a mlčky Tabithu pozoroval. Strčil si do úst špičku ukazováčku a začal okusovat nehet. „*Mmm...*“, mumlal zamyšleně.

„Proboha, je přece *těhotná*,“ přerušila ho Ingrid ostře.

„Tiše, Ingrid, jsme v knihovně. Chtěl jsem jen dodat *,nádherně‘*.“

Všichni tři se rozesmáli.

„Krom toho, Tab, ta kila navíc shodíš, jakmile začneš... Jak se *tomu* zas říká?“ Luskł prsty a hledal nejvhodnější výraz.

„Kojit...?“ zeptala se nejistě Ingrid.

„Jo, přesně *to* jsem myslel.“ Zvedl obočí. „Dítě ti všechny ty kalorie spálí!“

Hudson se otočil na podpatku a nechal je, aby mohly dokončit přípravu na hodinu předčítání.

INGRID UŽ BYLA DOST UNAVERNÁ, když konečně ťukala do alarmu bezpečnostní kód a zamykala knihovnu. Odpolední hodiny byly v knihovně obzvlášť rušné a Ingrid zůstala déle a pracovala na tom nádherném novém výkrese. Už také znovu zavedla svou čarodějnic-kou hodinku neboli „poradenské služby“, které pořádala každý všední den od dvanácti do jedné. Pokud šlo o poplatek, připravila seznam s celou škálou navrhovaných darů. SPONZORUJTE SVÉHO OBLÍBENÉHO AUTORA, ABY MOHL PŘIJÍT K NÁM DO NORTHAMPTON-SKÉ VEŘEJNÉ KNIHOVNY NA PŘEDČÍTÁNÍ. PODPORUJTE LITERATURU, zněl nápis. SLOUPY PRŮČELÍ A TRELÁŽE ZAHRADY Z DEVATENÁCTÉHO STOLETÍ POTŘEBUJÍ VAŠI POMOC! Vrátila se k provozování magie a teď už se při tom nemusela v obavách ohlížet, zda ji někdo nesleduje. Tahle práce ji naplňovala. Pomáhat lidem svými magickými schopnostmi ji osvěžovalo a posilovalo. Neprokázala snad jakási studie, že i ty nejmenší projevy laskavosti umožňují lidem žít delší a šťastnější život? Ona sice bude i tak žít navždy, ale to, že může někomu prospět, ji radostně vzrušovalo. Dnes to ale šlo ráz na ráz, jeden naléhavý případ za druhým, a Ingrid se už těšila domů.

Přešla ulici a namířila k přilehlému parku. Zvedla límec leh-

kého vlněného kabátu a přitáhla si ho těsněji ke krku. Vzduch byl chladný a zvedl se vítr. Podzim už s konečnou platností přišel. Byla tma a park – plný borovic, javorů a věčně zelených dubů, které tu a tam doplňovaly lavičky a lampy podél klikatých cestíček – byl plný hýbajících se stínů, které nejspíš vytvářely větve stromů, houpající se ve větru.

Pro Ingrid bylo rychlejší projít parkem, než ho celý obcházet. Došla pak přímo na pláž, kde zahrnula doleva na úzkou písečnou cestu, která vedla až k Joanninu domu. Ingrid tak chodila vždycky, ale dnes na chvíli zaváhala.

Hned si ale v duchu vynadala, že se chová jako strašpytel jen proto, že je větší tma než obvykle, nebo že dokonce zvažovala, zda nemá přivolat svého gryfa Oscara, aby ji doprovodil domů. Ten už ale pravděpodobně spal stočený do klubíčka někde v rohu domu a tiše pochrupeval. Už přece prováděla mnohem strašidelnější věci, než bylo projít v noci bezpečným městským parčíkem.

Přesto se celá napnula, když vkročila do parku a vydala se po úzkém betonovém chodníku. Kolem šuměly stromy a Ingrid podvědomě zrychlila. Park byl jen spoře osvětlený a klapot jejích podpatků zněl příliš hlasitě. Ozvalo se zasténání a zaskřípění a Ingrid sebou trhla, ale pak úlevou vydechla, když si uvědomila, že kousek před ní je dětské hřiště a ten zvuk nejspíš přichází od houpačky, kterou pohybuje vítr.

Když se Ingrid přiblížila k dětskému hřišti, – bylo špatně vidět, protože jeho povrch pokrývaly černé gumové čtverce a pouliční lampa náhle silně zazářila – měla dojem, že něco zahlédla. Vypadalo to, jako by na hrazdách a houpačkách sedělo několik postav dětské velikosti. Bylo by ale víc než zvláštní, kdyby si tu v tuhle hodinu hrály děti. Několik rodičů, které v North Hamptonu znala, přísně lpělo na brzkém ukládání dětí k spánku. Mezi stromy se prohnal poryv větru a Ingrid zaslechla šepot a klapot nohou, ale možná je slyšela jen ve svých představách a spletla si zvuk šustění jehličí a listů s něčím jiným. Možná viděla a slyšela věci, které neexistovaly.

No jasně. Když prošla kolem lampy, hřiště bylo prázdné a houpačky se houpaly samy. Úlevu ale pocítila příliš brzy. Tak ji vystrašily skřípavé zvuky, že si vůbec nevšimla nezřetelné siluety, která se objevila asi pět metrů před ní a šinula se po pěšině směrem k ní. Leknutím se zajíkla a okamžitě si vzpomněla na informaci v místních zprávách, která obyvatele North Hamptonu upozorňovala na nedávnou sérii vloupání. Není divu, že si nebyla jistá, zda se pustit touhle zkratkou. Informace se jí v tu chvíli nevybavila, ale zůstala uložená v podvědomí. Mohla by se otočit a bleskem zmizet, ale v úzké sukni a na vysokých podpatcích by se jí sprintovalo špatně. Strašidelná postava pokulhávala podivným trhaným krokem směrem k ní a tu a tam se zastavovala u kraje chodníku.

Ingrid držela hlavu zpříma a pevný krok a nezměnila směr. Částečně v tom byla její tvrdohlavost. Proč by se měla otočit? Došla už tak daleko a byla už téměř na konci parku. Neměla u sebe mnoho peněz, jen dvacet šest dolarů a nějaké drobné, a s radostí je zloději dá, když ji nechá dál jít svou cestou. S největší pravděpodobností jde jen o nějakého chudáka bezdomovce, který hledá místo na spaní.

Když se k sobě dostali blíž, rozeznala ve slabém světle víc: podivně malou hlavu na tak vytáhlém těle, vysokém téměř dva metry, shrbená záda nebo malý hrb, lesklá tmavá koráلكová očka a dlouhý, volný kabát, který byl značně obnošený a rozedraný.

Podivný tvor byl teď od ní něco přes metr, dost blízko, aby mohla zbystřit smysly, rychle proniknout pod kůži a prohlédnout si čáru života.

Nic tam ale nebylo. Ingrid se zamračila.

Když se míjeli, cizinec se neočekávaně otočil, skočil na ni, popadl ji a rukou jí zakryl ústa. Indrig zaječela, nebo spíš se o to pokusila, ale najednou měla něco v puse – kapesník namočený do chloroformu. Bylo to odporné a okamžitě pocítila ospalost. Uvědomila si kolem sebe nějaký rozruch, ale nemohla otevřít oči, aby se podívala, co to je: lidé pohybující se sem a tam a hovořící rychlým

šepotem jazykem, který nepoznávala. Pokoušela se kopat nohama a bránit rukama, ale tělo nereagovalo na příkazy vysílané mozkem. Nedokázala si vzpomenout na kouzlo, které by zrušilo ochromení, nenapadalo ji jediné slovo.

„Máš pravdu. *Je* to Erda!“ řekl naléhavě nějaký hlas. Slyšet své staré jméno bylo jistým způsobem uklidňující. Nebo snad ten hlas řekl Ingrid? To už nevěděla a vzdala to, protože byla příliš unavená, a někdo ji táhl pryč z chodníku, přes jehličí a kameny.

třetí kapitola

Dva princové

Joanna Beauchampová stála nad dřezem a omývala kořenovou zeleninu, kterou vykopala na zahrádce: tlustou šťavnatou mrkev, řepu, pastinák a tuřín, obalené hrudkami tmavé zeminy. Upekla dva rebarborové koláče, které teď chladly na starém sporáku Aga – jeden pro svou rodinu a jeden pro Gracellinu. Byla zvědavá, zda bude Tylerovi chutnat štiplavá sladkost rebarbory, a doufala, že bude. Její dcery si nejspíš nahlas postěžují, ale až snědí jeden či dva kousky. „Mami! Už žádný další koláč!“ prohlásí Freya, zatímco Ingrid jen zavrtí hlavou.

Kde vůbec obě vězí?

Freya obvykle přicházela domů tak obden, dala si horkou bublinkovou koupel nebo si zabalila malou cestovní tašku a noci trávila s Killianem na lodi. Tentokrát se ale doma neukázala... čtyři dny? Moře bylo v posledních dnech dost rozvlněné a Joanna si nedovedla představit spaní na naklánějící se lodi, kde se všechno houpe a třese. Měla by Freyi naznačit, že by se s Killianem mohli nastěhovat do jednoho z mnoha pokojů ve Fair Havenu, když chtějí trávit tolik nocí spolu. Velké rodinné sídlo jim ale možná přinášelo příliš mnoho nepěkných vzpomínek.

Ingrid se pro změnu zase nejspíš zapomněla v práci. Joanna si vzpomněla, že jí Ingrid předminulý týden povídala o nějakých výkresech, ze kterých byla naprosto nadšená, a nedalo se odhadnout, jak dlouho může zůstat v knihovně, když se zcela zabere do nějaké práce.

Proč si vůbec dělala starosti? Její dcery se o sebe vždycky staraly samy, dělaly to tak celá staletí. A i když se tento dům stal poslední dobou jejich přechodným bydlíštěm, neznamenal to, že je bude hlídat a rozčilovat se nad nimi, jako by byly malé děti. Když Joanna dočistila zeleninu a chtěla si umýt ruce, všimla si ještě jedné zvláštnosti ve své kuchyni. Černá květinová čínská mýdlenka, která normálně ležela vpravo od dřezu, byla pryč.

Bylo tomu tak celý den. Pečicí formy našla nahoře ve vaně, šálky a kávové hrnky v troubě, kartáč na vlasy v mrazničce, a teď aby se vydala hledat čínskou mýdlenku. Pár předmětů už zmizelo úplně: pinzeta u koupelnového umyvadla, malé nůžky a později její šicí souprava. Používala snad Gracella nové metody úklidu? Ztratila ji? To ale bylo u Gracelly dost nepravděpodobné. Pracovala stále stejně, byla pozorná a možná až příliš pečlivá (seřadila například Joanniny rtěnky podle odstínů od nejtmaší po nejsvětlejší a srovnala je do řady barevnými štítky nahoru).

Dělala jí snad jedna z dcer naschvály? Ale proč? Logika jí napovídala, že to nemohla být Freya, která byla v poslední době jako duchem nepřítomná a navíc se už několik dnů neukázala doma. Freya si vždy dala záležet, aby dala Joanně vědět, že už je doma, a jakmile prošla dveřmi, hlasitě zpívala a s matkou se přivítala objetím a polibkem. A Ingrid nebyla zrovna typ na rošťárny. Kdyby byla Ingrid kvůli něčemu na Joannu našťavaná, nemstila by se jí schováváním věcí.

„Aha, tady jsi!“ řekla Joanna, když vysunula židli zpod stolu, poté, co se podívala do chlebníku a všech koutů a děr v kuchyni, které ji napadly. Starožitná mýdlenka, kterou koupila před dávnými lety na trzích v Hongkongu a podařilo se jí tu věc za celou tu dobu nerozbít, ležela uprostřed sedací plochy. Byla čistá a obsahovala úplně novou kostku mýdla. Gracella byla možná roztržitá, zapomnětlivá, neměla svůj den. To se stane každému, i těm nejlepším hospodyním.

Joanna si umyla ruce, spokojená, že je všechno (alespoň se zdálo) zpátky na svém místě. Vytáhla si z drdolu svou starou kou-

zelnickou hůlku a nechala šedivé vlasy spadnout na ramena. Potřebovala sprchu.

Vydala se přes obývací pokoj ke schodům do patra, ale její pozornost přitáhl blikající záznamník. Zastavila se. Červené tlačítko na ni dvakrát zablikalo, na chvíli zhaslo a pak znovu dvakrát zablikalo. *Ha, pomyslela si, přece jen nejsou tak netaktní, jak si myslela, a nakonec jim došlo, že matka může mít obavy, i když jsou její dcery nesmrtelné.*

Došla k záznamníku a namířila na něj hůlkou. Mohla samozřejmě stisknout tlačítko, oba úkony vyžadovaly jediné gesto, ale tohle jí připadalo snazší. Kromě toho si Gracella dala záležet a historický aparát důkladně očistila. Joanna viděla, jak k tomu používá vatové tyčinky a čisticí přípravky.

„Uhm... tady je Norman. Uhm... tvůj manžel?“ promluvil přístroj.

„Och!“ Joannu to vyvedlo z míry. Zkřížila paže na prsou a čekala, až bude Norman pokračovat. Proč se ohlásil tímto způsobem? Znali se přece celá tisíciletí a jeho hlas určitě nezapomněla. Co znamenal ten vzestupný tón u slova *manžel*, následovaný otazníkem? Pravdou je, musela si připustit, že sama nevěděla, jaký je jejich vzájemný stav. Když byli tak dlouho od sebe, dají se považovat za rozvedené?

„Myslel jsem... *Jak to jen říct?* ... Možná to není ten nejlepší způsob, Jo... asi bych měl místo toho mluvit přímo s tebou...”

Joanna mávla na záznamník rukou, jako by ho chtěla pobídnout, aby mluvil rychleji.

„Je mi jasné, že teď už se mnou začínáš ztrácet trpělivost, takže půjdu k věci...”

Joanna si odfrkla. Nemohla si pomoci, ale tichý, trochu chraplavý Normanův hlas, ze kterého zaznívala únava z dlouhého vyseidávání nad knihami, v ní vyvolával lehké vzrušení. Potěšení v ní vyvolávala také důvěrná známost jeho hlasu, jako by slyšela starého známého, který dokáže předvídat její myšlenky.

Norman pokračoval. „Od toho malého mejdanu na Ingridině –

na té benefiční akci pro knihovnu, vlastně i předtím jsem si říkal... No... Možná bychom si mohli trochu popovídat?“ Další slova následovala ve spěchu. „Opravdu bych byl rád, Jo. Zavolej mi! Říkal jsem si, že by bylo opravdu skvělé, kdyby –“ Zrovna když Normanova řeč dostala spád, záznamník hlasitě pípl a umlčel ho. Joanně to připomnělo televizní *Gong Show* ze 70. let a hlasitě se rozesmála.

„Ahoj, Joanno Beauchampová, to jsem já, Harold Atkins,“ ozval se další mužský hlas, sebejistější a věcnější. „Chtěl bych navázat na náš krátký rozhovor na téma, zda bych tě mohl pozvat na večeři. Slyšel jsem o jedné nové restauraci dole na nábreží. Nechceš ji vyzkoušet? Mimochodem, jak se má ten tvůj havran? Doufám, že se brzy uvidíme. Co takhle zítra u školky? Vyzvedá váš Tylera?“

Elegantní ovdovělý gentleman Harold Atkins se nedávno přistěhoval do North Hamptonu. Jeho dcera a zeť, oba lékaři, pracovali dlouhé hodiny v místní nemocnici. Harold navrhl, že než aby malou Clay vychovávala řada chův, které přicházejí a odcházejí, bude lepší, když se o to postará její vlastní dědeček. Dříve pracoval v New Yorku jako veterinář, ale odešel do penze a už ho tam nic nedrželo. Jeho žena zemřela před třemi lety na rakovinu vaječníků a New York byl plný bolestných vzpomínek na životní družku, kterou velice miloval. Proto prodal svůj luxusní byt na Manhattanu. Vyneslo mu to pěknou sumu peněz, které vzápětí investoval do koupě domu na pláži v North Hamptonu, a rozhodl se být dědečkem.

Joanně nepřípadal Haroldův vzkaz dotěrný. Lichotilo jí, že se tak zajímal o ni, místo o to hejno sexy babiček, které potkávala u školky. Jak že jim to Freya říká? Pumpy ne... sněžné *leopardice* – štíhlé dámy s elegantně lesklými šedivými vlasy a bezvýraznými čely, které co týden absolvovaly manikúru a co měsíc navštěvovaly salon krásy a které se kolem něj nenápadně, ale horlivě točily nebo na něj pokradmu vrhaly vilné pohledy. Harold byl velice mladistvě a dvorně vyhlížející sedmdesátník a nutno říct, že byl i bohatý.

Ona a Harold se přátelili od začátku září, kdy začala školka, a zdálo se, že ji vždycky moc rád vidí. Joanna si nedávno všimla, že má volnější džinsy, že možná shodila nějaké to kilo navíc a nevypadá tak špatně. Vyměnili si s Haroldem telefonní čísla, aby mohli domluvit společné hraní pro Tylera a Clay, kteří se spolu hodně kamarádili.

Z nebe prší muži, napadla ji známá píseň a zalila ji vlna emocí, v nichž se mísily obavy s nadějí. Je tak legrační ocitnout se v roli předmětu zájmu dvou ctitelů. Norman si chce popovídat. Co asi myslel tím „opravdu skvělé“, říkala si. Jen obtížně si dokázala představit, že by se ten starý nudný Norman něčím nadchnul. Byl tak pevně usazený v akademickém světě, do značné míry vyplněný životem ve slonovinové věži, i když jeho malá mnišská cela v ní vyvolala náhlý pocit smutku. A teď ji zval na schůzku Harold Atkins. Pravdou bylo, že Joanna dospěla do stavu, kdy byla se svým svobodným životem spokojená; líbilo se jí být sama. Teď měla navíc Tylera, kterému věnovala nejvíce svých myšlenek, i když to byl možná způsob, jak zmírnit touhu, kterou pociťovala kvůli nepřítomnosti svého syna. Joanna oba záznamy vymazala a neodpověděla ani na jeden.

Bylo toho na ni příliš. Ale nakonec si musela přiznat, že vzkazy od těch dvou mužů nebylo to, co ji znepokojovalo. Něco jí nesešlo a souviselo to s děvčaty, především s Freyou. Freya něco skrývala. Joanna nedokázala přesně říct, jak to ví, ale věřila svému mateřskému instinktu a ten jí napovídal, že je něco špatně.

čtvrtá kapitola

Milenky a milenci

Kolem lodi se někdo potuloval. Freya ho zaslechla i ve spánku: Na pravoboku u kapitánského můstku, pak v salonu a lodní kuchyňce. Killian to nebyl. Ležel vedle ní a rukou ji objímal v pase. Chtěla se probudit, ale nedařilo se jí překročit hranice říše snů. Hluk se ozval znovu. Tentokrát to byly kroky na kajutních schůdkách. Přinutila se otevřít oči a našpicovala uši, ale už nic nezaslechla. Noc byla tichá a jediným zdrojem hluku byl Killianův tichý dech.

Lodními okénky pronikala do kajuty zář světél z doku. V místnosti nebyl kromě ní a Killiana nikdo. Freya se pomalu vymotala zpod přikrývky a prostěradla, v tichosti se rychle oblékla, opatrně, aby nevzbudila Killiana. Za chvíli už vstoupila na molo, u kterého kotvil pouze *Drak*. Kolem nebylo ani živáčka, ale Freya dobře věděla, že ať už po lodi chodil kdokoli, dá si velký pozor, aby ho nespátřila.

Chvíli zvažovala, že se vrátí a bude pokračovat ve spánku, ale pak se rozhodla opačně. Vydala se proti ostrému větru po pěšině, která vedla přes pláž, až došla k autu. Místo aby zamířila k Joanninu domu, otočila minicooper do protisměru a rozjela se západním směrem po úzké písečné cestě lemované orobincem, která vedla podél pobřeží. Za necelých patnáct minut dorazila k chátřejícímu dvoupatrovému motelu, který stál na pláži na samém okraji města. Vypadal jako zpola propadlý do písku a nebezpečně se nakláněl k jedné straně. Do tmy zářil neonový nápis UCKY STAR, jehož *L* nejspíš navždy zhaslo. Drolící se vybledle růžová

a světle zelená omítka a zrezivělé bílé zábradlí lemující první patro svědčily o drsném vlivu slaného vzduchu. I přes odpudivý vzhled hotelu parkovalo vpředu asi deset aut, proto Freya vycouvala a raději zastavila kousek od motelu, protože nechtěla, aby její minicooper spatřil někdo, koho zná.

Vystoupila a pěšky došla na parkoviště před motelem. V tuto roční dobu byla krajina ponořená do ticha, které nerušil monotónní cvrkot cikád ani šustot hmyzu v trávě. Bylo slyšet pouze vítr, který šustil rákosím, a vlny narážející do břehu a opět mizející v nekonečných vodách.

Právě když došla na parkoviště, uslyšela klapot podpatků, který se nesl z ochozu v prvním patře. Zahlédla neznámou vysokou ženu, která nejistě klopýtala vpřed. Pak si nejspíš uvědomila Freyinu přítomnost, protože se naklonila přes zábradlí a zadívala se na parkoviště. Šaty měla zválené a z drdolu jí visely prameny světlých vlasů. Freya se rychle přikrčila a skryla se za jedním autem, ale stačil jí jeden pohled a najisto věděla, že právě spatřila Ingrid, neupravenou a rozčuchanou k nepoznání. *Co ta tady ksakru dělá?*

Že by se Ingrid a ten její detektiv konečně odhodlali do toho praštit? Freya se v duchu usmála. Jakožto odbornice v záležitostech lásky, obzvlášť pokud šlo o romantické dobývání mezi jinými lidmi, si nemohla nevšimnout ohně, který v Ingrid rozžehl jistý Matt Noble. Tentokrát ji v tom neutvrdily představy, které mívala, ale krátký něžný polibek, který si vyměnili na posledním výročním benefičním večírku knihovny. Když se na to ale Ingrid zeptala, její sestra jen pokrčila rameny a řekla: „Matt? To je jen kamarád!“ Ale Freya si dobře všimla ruměnce v Ingridině tváři a rozhodla se, že to prozatím nechá být a bude respektovat sestřino soukromí. Připadalo jí ale divné, že by měli Ingrid a Matt rande v takové zaplivané barabizně. Možná měli takovou malou sexuální úchylku. Každý má přece svá drobná tajemství.

Uslyšela, jak se otevřely a zavřely dveře, a když vykoukla zpoza auta, byla Ingrid pryč. Rychle přeběhla parkoviště ke dveřím do dolního podlaží, v části budovy, která vypadala, jako by se propa-

dala do písku. Tady byly pokoje levnější. Zatlukala na dveře tajné znamení.

„Otevřeš, zlato?“ uslyšela zpoza tenké překližkové stěny hlas, doprovázený cinkáním kovu, tlumeným brbláním a ranami vycházejícími z televize.

Nějaká mladá žena se zlatohnědými vlasy sčesanými do ohonu, který jí jako hříva spadal přes rameno, pootevřela dveře. Měla na sobě těsně padnoucí tričko s nápisem WRONG ISLAND UNIVERSITY, sukénku o velikosti kapesníku, punčochy a úzké kozačky na vysokém podpatku. „Co chcete?“ zeptala se a změřila si Freyu od hlavy k patě.

Freya na ni hleděla stejně přezíravě. „Hledám tady svého... *bratra?*“ řekla s otazníkem v hlase.

„Pusť ji dovnitř,“ ozval se zevnitř Freddie.

Studentka otevřela dveře a Freya vešla do pokoje. Rychlý pohled kolem sebe ji přimrazil na místě. V místnosti se všechno – podlaha, postele, stůl pokrytý prázdnými obaly od rychlého občerstvení, televize, křeslo, ve kterém seděl Freddie s dálkovým ovladačem namířeným na videohru na televizní obrazovce – lehce naklánělo doprava. Na jedné posteli ležela hromádka úhledně poskládaného oblečení, kdežto druhá byla rozestlaná a shrnuté přikrývky i prostěradla visely na podlahu. Freddie, oblečený pouze v nátlčníku a boxerkách, měl jednu dlouhou svalnatou nohu přehozenou přes okraj křesla a druhou volně opřenou o podlahu, na které se povalovaly další odhozené obaly od jídla. Když se obrátil k Freyi, rty se mu roztáhly do širokého úsměvu. Zpod pokrývek ležících na podlaze vyběhl trpasličí divočák, Freddieho mazlíček, a začal rejdít kolem odhozených obalů, jako by ho popadla naléhavá potřeba hledat lanýže.

„Bustere!“ zavolala Freya na prasátko.

„Je tak miloučký!“ rozplývala se studentka.

„Buster, nebo Freddie?“ zeptala se jí Freya zvědavě.

Dívka pohodila hlavou, až jí ohon přelétl přes druhé rameno. „Vlastně oba.“

„Ehm!“ odkašlala si Freya pobouřeně, protože její bratr-dvojče pokračoval v hraní videohry, i když dobře věděl, jak jeho sestra všechno to animované násilí nesnáší. Poté, co se odmítla angažovat v jeho pomstychtivých fantaziích namířených proti Killianovi, se Freddie změnil v zahálčivé čuně. Freyu napadla legrační souvislost: její bratr žije s prasátkem a stalo se z něj čuně. Ale aspoň se postaral o prádlo, to byl slibný začátek.

„Zlatíčko,“ ozvala se dívka „Vyprala jsem ti všechno prádlo a ty už ho jen uklid'. Teď už se opravdu musím vrátit na kolej. Je pozdě. Budeš ještě něco potřebovat, nebo je to všechno?“

Bratrovy zdroje Freyu pobavily. Nějak se mu podařilo získat vlastní osobní asistentku, aniž by musel vystrčit paty ze svého dobrovolného exilu.

„Jsem dobrý,“ řekl Freddie, přehodil nohu zpátky do křesla, vstal a pohladil si ploché břicho.

Freya konsternovaně přihlížela, jak ho studentka políbila na rty a pak se na něj zadívala. „Jsi jako bůh, Freddie!“

„Kdybys jen věděla,“ řekl, zvedl obočí a doprovodil ji ke dveřím.

„Dobře, ahoj... ehm, Freddieho sestro, ať už se jmenuješ jakkoli!“

Když vyšla z pokoje, Freddie za ní zamknul.

Otočil se k Freyi a rozevřel náruč k objetí. Neochotně jeho city opětovala, i když v ní zahlodal pocit viny. Poplácala ho po zádech, odstoupila od něj a sedla si na postel. Freddie si sedl zpátky do křesla naproti ní.

„Povídej!“ vybídl ji a zatleskal. „Co se děje?“

Freya se při pohledu na jeho ospalý výraz musela usmát, když si vzpomněla na malého chlapce, kterým býval, nejlepšího kamaráda, který se teď statečně snažil sedět a pozorně naslouchat. Opět zatoužila po té blízkosti, důvěrnosti dvojčat, která sdílí vlastní tajný jazyk, takový, jaký měli oni dva. Raději ale držela své city na uzdě. Zatím nemůže nastat klid. Ne, dokud Freddie nepustí z hlavy ty hloupé výmysly o Killianovi.

„Musím si rejpnout, bráško,“ řekla. „Mladinké studentky ti posluhují a nosí ti jídlo? Co to tady máš, harém?“

„Když myslíš,“ pokrčil Freddie rameny. „Dělají to pro mě rády.“

„Jsem o tom naprosto přesvědčená.“ Uculila se.

„Tak proč jsi tedy přišla tak pozdě? Zjistila jsi to?“

Freya zavrtěla hlavou a neodpověděla. „Žiješ hrozně nezdravě, víš? Videohry, povalování, posedlost Killianem, která se vymkla kontrole. Proč mi nechceš dovolit, abych tě vzala domů? Můžeš to tady hned zabalit, ale musíš přestat s těmihle bláznivými nepodloženými obviněními.“

„Nejsou nepodložená!“ trval na svém Freddie. „Kolikrát ti to mám všechno opakovat? Pamatuji si to velice jasně.“

Freya zvedla ruku. „Nemusíš mi nic opakovat! Vím moc dobře, co jsi říkal.“

„A dívala ses po tom?“ zeptal se.

Freya na něj mlčky hleděla. Buster mu očichal lýtko a Freddie ho něžně stiskl. Malý tlouštík se v dychtivém očekávání dalšího mazlení překulil na záda. Freddie si shrnul vlasy z čela a hleděl na Freyu. Byl jistě tvrdohlavý, to ano, ale byl taky krásný. Drahoušek Freddie, stále milovaný. Freya přesně věděla, proč mu dívka ochotně vyprala a vyžehlila prádlo a pak mu ho jako obětní dar položila k nohám. Freddieho rysy představovaly nápadný kontrast jemnosti a troufalosti: smetanově zlatá pleť, stejné velké zelené oči, jaké měla i ona, něžný důlek v ostře řezané bradě. S vlasy jako len vyzařoval zvláštní nebeské světlo. Byl jako paprsek čistého slunečního jasu, který prozařoval špínu tohotole zchátralého hotelu.

„Takže?“ zeptal se. Stále mezi nimi visela nezodpovězená otázka.

Freya si netrpělivě povzdechla. „Freddie, dívala jsem se všude! Prohledala jsem každý zatracený kout a skulinu na lodi! Pak jsem se dívala znovu. Nenašla jsem nic. *Nic*, Freddie!“ Byla našťvaná, že se mu podvolila. Zdráhala se Freddiemu přiznat, že přistoupila na jeho prosbu, protože to znamenalo, že Killianovi úplně nevěří, uznávala tím, že by mohl být vinen. „Byl jsi tady celou noc?“ zeptala se a myslela při tom na zvuky, které předtím zaslechla na lodi.

„Přímo tady,“ řekl.

Uslyšeli spláchnutí záchodu a Freya se udiveně podívala na zavřené dveře. „Kdo další tady je?“

Freddie svraštil obličej. „Jejda... zapomněl jsem, jak se jmenuje,“ zamumlal, právě když se na prahu koupelny objevila dlouhonohá dívka zahalená do osušky. Pravděpodobně další univerzitní studentka, neboť pro ty měl Freddie očividně slabost.

„Jé, ahoj,“ pozdravila Freyu.

Freddie se na ni usmál. „Ahoj...“ řekl.

„Ahoj,“ odsekla mu. Zjevně zaslechla jeho přiznání, že zapomněl, kdo je.

„Vidím, že máš hodně práce,“ prohlásila Freya. „Měla bych jít.“ Vrhla pohled na své nenapravitelné dvojče. Jak se zdálo, i když se tísnil v tomhle zaplivaném motelu, dařilo se mu mít kolem sebe stále dost mladých dam. A to se bála, že její bratr trpí samotou.

„Freyo, jestli nic neuděláš, udělám to já,“ varoval ji Freddie, když ji následoval ke dveřím. „Víš, že existují různé úkryty, dveře uvnitř dveří. Musí to tam být. Má to někde blízko u sebe. Nehledala jsi dost důkladně.“

Freya se k němu otočila a zkrřížila ruce na prsou. „On to nevzal. *Vím*, že ne.“

„Co jsi ztratil?“ zeptala se dívka zmateně. Teď měla na sobě krajkovou podprsenku a Freddieho boxerky.

„Jednu videohru. Myslí si, že mu ji vzal můj přítel,“ odpověděla Freya a obrátila oči v sloup. „Ahoj, Freddie,“ rozloučila se a vyklouzla do noci.

pátá kapitola

Tvůj muž přichází

Ingrid se usadila v zadním boxu v North Inn a čekala na Matta Noblea, v tuto chvíli bezpečně ukrytá za vysokou zadní opěrkou lavice. I když chtěla jít někam, kde to zná a kde je jí dobře, nechtěla se zatím setkat s Freyou. Její sestra by si ji kvůli detektivovi nemilosrdně dobírala a tomu se chtěla Ingrid co nejdéle vyhnout.

Bylo dost obtížné si představit, že někdo, kdo žije tak dlouho, může mít tak málo zkušeností s romantickými vztahy, ale Ingrid dávala vždycky přednost čtení o lásce, než by se nechala sama zatáhnout do komplikovaných dramát.

Zamilované romány nikdy nekončí dobře. Stačí se podívat na Tess z rodu Ubervillů, Annu Kareninovou, Lily Bartovou, Lady Chatterleyovou, Emmu Bovaryovou. Seznam tragických hrdinek nebral konce. Láska byla děsivou oblastí a Ingrid se stále držela stranou. Teď se zamilovala do smrtelníka a náhle chápala, jak může být někdo někým tak přitahován, navíc bez ohledu na nepříznivé nebo osudově nešťastné okolnosti.

Upila doušek vody a vzhledla. Překvapeně zjistila, že nad ní stojí Freya, jednu ruku v bok a ve tváři domýšlivý úsměv.

„Och... ahoj,“ pozdravila.

„Máš se s ním tady setkat, že ano?“ zeptala se její sestra. „Je od tebe pěkné, že se stavíš a řekneš své sestřičce ahoj.“

„Chystala jsem se to udělat, ale...“

Freya se zakřenila. „Ber to jako sesterské popichování, Ingrid. Mám toho kluka ráda, i když nás na celý jeden den zavřel do basy.“

„Jsem nervózní. Je to naše první rande,“ přiznala Ingrid.

„Nemáš proč být nervózní kvůli – počkej, co myslíš tím vaše první rande?“ dožadovala se Freya vysvětlení.

Ale Ingrid neměla čas odpovědět, protože Freya musela odběhnout na opačný konec baru. Ingrid si povzdechla. Její sestra by to samozřejmě nepochopila. Freya jí pořád vytýkala, že je pomalá jak želva, především pokud šlo o muže.

Od jejího prvního polibku s Mattem, při kterém Ingrid hřeživě zašimralo v zádech, uplynulo něco málo přes měsíc. Pak nějaké vyšetřování odvedlo Matta na několik týdnů mimo město a vždy, když se chtěli setkat, do toho něco vstoupilo – buď konference knihovníků, kvůli které musela Ingrid odjet do New Yorku, nebo jiný Mattův pracovní závazek. Konečně se domluvili, že si dají pár drinků v North Inn a pak si zajdou na večeři do jedné nové francouzské restaurace u pláže. Ingrid by ráda věděla, jestli k ní Matt pořád cítí totéž, a střídavě se děsila a toužila po okamžiku, kdy Matt vejde do baru a ona zahlédne jeho hezký pihovatý obličej. Při příchodu každého dalšího hosta sebou cukla a podívala se ke dveřím a nálada jí střídavě stoupala a klesala se zklamáním, že je to opět někdo jiný. Matt byl většinou dochvilný, tedy býval, když chodil s její bývalou spolupracovnicí Caitlin. Ingrid se snažila nebýt příliš našťvaná.

Pomalou točila brčkem ve sklenici. Led se už téměř rozpustil, ale Ingrid měla tak napnuté nervy, že se ani nedokázala napít. Už uběhlo osm minut po domluveném čase schůzky. Netrpělivě zatahala za okraj kulatého výstřihu černých koktejlových šatů, které si koupila v New Yorku během konference knihovníků.

„Neboj. Rozhodně nevypadáš jako lehká děva, sestřičko. Za tu jsem tady já,“ prohlásila Freya, která se právě vrátila se sklenicí šampaňského a postavila ji před Ingrid na stůl.

Ingrid nedůvěřivě pohlédla na úzkou sklenici s nápojem, na jehož hladině se vznášely šňůrky perleťových bublinek. „Není to jeden z tvých nápojů lásky, že ne?“

„Myslím, že máš dost své vlastní magie. Tu mou zcela jistě

nepotřebuješ. Je to šampaňské s troškou rybízu, Kir Royal. Tvou nervozitu jsem cítila až za barem a sama jsem z toho začala být nervózní. Uvolni se, vypadáš skvěle!“

Měla pravdu. Ingrid si rozpustila vlasy, hlubší kulatý výstřih jejích černých šatů odhaloval kousíček důlku mezi ňadry a tenký červený pásek obepínal její útlý pas. Vypadala úchvatně. Hladké světlé paže a obličej se třpytivě leskly a tváře měla zbarvené slabým ruměncem. Poslechla radu své sestry a statečně vypila většinu jejího koktejlu. „Nejsem příliš vyšňořená, nebo ano?“

„Bože, ne! Vypadáš elegantně, ale s mírou,“ řekla Freya a povzbudivě se na ni usmála. „Omlouvám se za to, co jsem předtím řekla. Já jen, že jsem myslela –“

Najednou se ale vedle ní objevil Matt a ona okamžitě změnila téma. „Á, tady máme zachránce Beauchampovy rodiny,“ řekla láskyplně, protože to byl Matt, kdo přinutil své kolegy, aby upustili od vyšetřování. I když je původně všechny tři nechal předvolat k výsledku, byl to zároveň on, kdo vyšetřil případy vražd a zprostil sestry i jejich matku jakýchkoli obvinění. „Co vám mám přinést, drahoušci? Je to na účet podniku!“

Matt jí zahrozil prstem, natáhl krk a věnoval Ingrid rychlý pohled. Freya se sklonila, vzala Ingridinu prázdnou sklenici a odnesla ji. V mžiku stála na stole láhev sektu v kbelíku s ledem a dvě plné skleničky se šampaňským.

Ingrid vyšla z boxu, aby se s Mattem přivítala. Stáli kousek od sebe, nesměle na sebe hleděli a nadšeně se usmívali, takže si ani nevšimli, jak rychle byli obslouženi.

„Ahoj,“ osmělil se Matt.

„Ahoj,“ odpověděla Ingrid. Usoudila, že Matt se stavil doma, osprchoval se a převlékl. Vlasy měl ještě trochu vlhké a vypadal hladce oholený. Měl na sobě tmavý oblek s jasně zelenou košilí a modrou kravatou. Ingrid se v těch společenských civilních šatech líbil a obdivovala jeho pevná ramena zdůrazněná dobře padnoucím sakem.

Matt k ní přistoupil a dal jí ruku kolem pasu. Seběhlo se to tak

přirozeně, žádné neohrabané šmátrání a hlazení po tvářích, jen tatáž lehkost, jakou cítila, když spolu naposledy stáli tváří v tvář, následovaná elektrizujícím úderem, který jí zasáhl srdce poté, co se jí Matt dotknul.

„Vypadáš úžasně,“ řekl. „Nemohl jsem se dočkat, až tě uvidím.“

„Ty taky. Chci říct, že ani já ne. Vlastně chci říct, že vypadáš úžasně a že jsem se moc těšila, až tě zase uvidím, Matte.“ Ingrid se začervenala a zastyděla se za to, jak žvaní.

Matt si chvíli nebyl jistý, zda si má sednout vedle Ingrid nebo naproti ní, ale pak se rozhodl pro druhou možnost. Sedli si. Ingrid se mu zadívala do jasně modrých očí. „Takže... jo, abych nezapomněla, ten autor *Slonů obuvníkůvy dcery* napsal další kousek. Mám ho pro tebe rezervovat?“ zeptala se. Matt chvíli vypadal zaraženě, ale pak si uvědomil, že si ho Ingrid dobírá, a oba se rozesmáli.

Ingrid upila ze svého nápoje, a když položila ruku na stůl, Matt se na ni zahleděl, jako by zvažoval, zda se jí má dotknout nebo ne. Ingrid si tak nějak přála, aby to udělal. „Upřímně se ti omlouvám, že jsem tě nutila číst všechny ty nudné knihy. Vynahradím ti to. Mám spoustu jiných, které by se ti měly líbit,“ řekla.

„Četl bych je dál i jen proto, že jsi mi je doporučila.“

„Vážně?“

„Opravdu.“ Usmál se. „Jsem rád, že jsme konečně spolu. Je víc než zřejmé, že... Tedy vlastně řekl bych, že jde o zcela nezpochybnitelný fakt, že...“ Zavrtěl hlavou. „Vlastně bych se chtěl omluvit. Vyvrátit pochyby, uvést věci na pravou míru. Bylo ode mě hnusné, že jsem randil s Caitlin, když jsem o ni neměl zájem... a nechci, aby sis myslela, že jsem ten typ muže, který... protože nejsem.“ Sklopil pohled a zavrtěl hlavou.

„Nemusíš nic vysvětlovat. Chápu to. Chovala jsem se k tobě dost děsně. Omlouvám se.“

„Ne, nechovala.“ Zvedl pohled a zadíval se jí do očí.

„Co je?“ znejistěla, když se Matt na delší dobu odmlčel.

Zazubil se na ni. „Jsi prostě tak nádherná, Ingrid. Můžu se tě na něco zeptat?“

„Samozřejmě, na cokoli,“ řekla a cítila, že jí rudnou tváře. Kolik skleniček šampaňského vlastně vypila? Dvě?

„Moc rád bych tě teď políbil. Můžu?“

Byl tak neuvěřitelně formální. Ingrid se to líbilo. Na čele mu vyrazily malinké krůpěje potu. Byl nervózní, pravděpodobně stejně nervózní, jako byla ona. Tenhle odvážný muž byl nervózní, když ji chtěl políbit. Ingrid k němu pocítila ještě větší náklonnost. „Tady?“ zeptala se a rozhlédla se kolem sebe.

Bud' se ale Matt rozhodl skoncovat se svou plachostí, nebo už nechtěl čekat na odpověď, protože se k ní najednou naklonil přes stůl. Ingrid se předklonila a vyšla mu vstříc a on vzal její tvář do dlaní, jemně si ji přitáhl k sobě, Ingrid zavřela oči a pocítila stejné chvějivé vzrušení jako tehdy poprvé, i když teď mezi nimi stál stůl. Ten pocit byl ještě příjemnější, než si pamatovala, hřejivý, konejšivý, hebký. Po polibku si Ingrid opět sedla, trochu jako omráčená zážitkem, který ji zrovna potkal. Vždycky si myslela, že polibek přijde až na konci rande, ne na jeho samém začátku.

Matt vydechl. „Prostě jsem to musel udělat. Nemohl jsem tu naši první pusu dostat z hlavy.“ Jakmile Ingrid opět položila ruku na stůl, ihned ji chytil a sevřel v dlaní.

Ani já ne, chtěla říct Ingrid. Nemohla ale popadnout dech a napadlo ji, že by možná měla – co? Snad zpomalit? Neměla ani ponětí, jak se má v takové situaci chovat. „Představ si, že mě předevírem kdosi přepadl,“ vyhrkla a vůbec netušila, proč se o tom teď zmiňuje.

Úplně tím Matta vyvedla z míry. „Prosím?“ Jeho výraz se rázem změnil a Ingrid uviděla v jeho očích náhlý záblesk hněvu, ale když si Matt uvědomil její rozrušení, jeho výraz změkkl. „Slyšel jsem správně? Byla jsi napadena? Kdy? Jsi v pořádku?“

Ingrid vysunula ruku z jeho sevření a nervózně se napila. „Promiň, nevím, proč mě to zrovna teď napadlo. O nic nešlo, byl to jen neškodný bezdomovec,“ zalhala.

„Co se stalo?“

„Šla jsem v noci přes park, vzala jsem to z práce domů zkratkou –“

„Šla jsi sama v noci přes park? Kolik bylo hodin?“

„Nevím, asi chvíli po půlnoci.“

„Ingrid!“ V tom okamžiku udělal Matt tu nejpodivnější věc: vytáhl notes vázaný v kůži a začal si do něj škrábat poznámky. „Pokračuj,“ vybídl ji a vzhlédl.

Ingrid se pustila do vyprávění své příhody a rozhodla se, že se bude co nejvíce držet faktů. „Vlastně tam byla banda mladých bezdomovců a nejprve jsem si skutečně myslela, že mi mají v úmyslu ublížit, protože jsem nerozuměla jazyku, kterým mluvili, ale nakonec to dopadlo dobře. Jsem v pořádku!“ zdůraznila. Nejprve ji vyděsilo, když se probudila v tom zchátralém motelu, ale to mu nechtěla říkat.

„Zadrž na chvíli. Když pominu fakt, že jsi neměla jít v tu dobu sama přes park, je tu ještě jedna věc. Nejprve jsi tvrdila, že to byl, neškodný bezdomovec, a teď zase říkáš, že šlo o potulnou bandu nějakých cizích děcek. Děti umí být nebezpečné, když jsou ve skupině.“

„Nejsou nebezpečné. Přísahám. Zapomeň, že jsem se o tom zmínila,“ řekla Ingrid.

„Ingrid, podívej se na mě.“

Ingrid mu pohlédla do očí.

„Tohle je vážné. Ve městě došlo k řadě vloupání. Jsme přesvědčeni, že nejde o žádnou zdejší tlupu, takže to dost vypadá na děti, které popisuješ.“

„A ty teď vypadáš jako policajt,“ řekla Ingrid.

„Já jsem policajt.“

Ingrid mu v žádném případě nemohla podat pravdivé vysvětlení, proto raději couvla. „Je to jen skupinka zoufalých dětí, která je tady nová. Nejsou odtud, Matte, a neznají zdejší kulturu – jak to tady funguje.“ To byla částečně pravda.

Byla k němu upřímná. Ten, kdo ji napadl, nebyl bezdomovec, ale skupinka elfů. To, proč jí ten cizinec v parku připadal vysoký a těžkopádný, mělo jediné vysvětlení – pět elfů, kteří se postavili jeden druhému na ramena a zakryli se dlouhým, splývavým kabátem.

Proto ta chůze vypadala tak podivně. Ale tito elfové byli opravdu bez domova, protože zcela jistě nepocházeli z tohoto světa. V jistém smyslu tedy byli cizinci, přesněji uprchlíci. Nesměli používat peníze, mohli pouze směňovat věci a z nouze se rozhodli krást. To elfové ji unesli – *ukradli* z parku – protože to byl jejich způsob jednání. Byl to ale naprosto neškodný čin. I když elfská magie dokáže být mocná, lze ji snadno ovládnout. Kromě toho ji elfové kontaktovali pouze proto, že potřebovali její pomoc. Ingrid přesto nemohla Mattovi říct, že to jsou kouzelná stvoření, která byla z nějakého důvodu chycena ve Středozemi a vyhledala ji, aby jim pomohla najít cestu domů. Ingrid si nebyla úplně jistá, nakolik Matt věří její magii. Pořád jí připadal trochu skeptický, na rozdíl od většiny obyvatel města, kteří si lehce zvykli na drobná kouzla, která se teď prolínala každodenním životem North Hamptonu. Ingrid doufala, že za to může jeho starostlivá povaha, že to není projev netolerance.

„Nemají v úmyslu někomu ublížit. Prosím, zapomeň na celou tu věc,“ řekla. Uvědomila si, že se jí vůbec nelíbí tón Mattova hlasu, který v ní vyvolává pocit, jako by seděla ve vyšetřovací místnosti.

„Přesto mi musíš říct, kde jsou, abychom je mohli předvést k výslechu,“ trval na svém Matt a zatvářil se dotčeně.

„Ach ne, poslala jsem je pryč. A oni slíbili, že se už nevrátí a nebudou nikoho v North Hamptonu obtěžovat.“

„Skvěle!“

Ingrid se vůbec nelíbil sarkasmus v jeho hlase a viděla, že si její nevole všiml.

„Jen mám o tebe obavy... o tvé bezpečí,“ řekl. „Vím, že pro lidi v tomhle městě děláš úžasné – někteří dokonce říkají *zázračné* – věci, ale musíš nechat policejní záležitosti na policii.“

„Co myslíš tím ‚někteří dokonce říkají zázračné‘?“ zeptala se Ingrid a nervy už měla napjaté k prasknutí.

„Ale no tak, přece nemůžeš očekávat, že budu věřit v...“

„Kouzla?“ napověděla.

„Vlastně ano. Chci říct... nic takového není.“

„Nic takového není?“ vyštěkla Ingrid. „Jsi si tím jistý?“

„Ingrid – řekl jsem něco špatně?“

Ingrid zavrtěla hlavou. Blahosklonnost by ještě snesla, ale naprostou skepsi? Byla v šoku. Jestli Matt nevěří v magii – jestli nedokáže přijmout fakt, že je čarodějka –, jakou společnou budoucnost mohou mít? Pokud ji nedokáže vidět takovou, jaká je, pak skutečně není naděje na milostný vztah, vlastně na žádný vztah. Ingrid kvůli němu nemohla změnit ani skrývat, kdo nebo co je. Pokud ona dokáže připustit, že může milovat smrtelníka, měl by on uznat, že miluje čarodějkou.

„Detektive Noble, jsem vám sice vděčná za vaši starost, ale starala jsem se o sebe celé roky a náhodou to vypadá, že jsem všechno zvládla docela dobře sama.“ Slyšela, jak chladně její hlas zní, a okamžitě toho zalitovala. Je možné, že se ještě před chvílí líbali přes stůl?

Chvilí si hleděli do očí, a když Ingrid nakonec přerušila oční kontakt, popadla kabelku a začala v ní hledat peněženku.

„Já to zaplatím,“ řekl.

Ingrid beztak nemohla peněženku najít. Odměřeně přikývla. „Děkuji za drink. Uvidíme se.“ Na tohle rande se celé týdny těšila. Je hrozné, že skončilo takhle, bez jediného polibku na tvář nebo závěrečného podání ruky či plánů, že se opět sejdou.

Matt vstal. „Ingrid – no tak, počkej. Přece jsme si chtěli dát večeri.“

„Víš ty co? Nemám hlad.“

Vypadal zraněně. „Tak mi alespoň dovol, abych tě odvezl domů...“

„Ne. Raději se projdu. Půlnoc je ještě daleko,“ řekla. Vyřítla se z baru a byla ráda, že ji nevidí Freya a že jí nemusí odpovídat na otázky.

Hnala se pryč a zuřila sama na sebe. Nechápala, co se to zrovna stalo, ale cítila, že si u Matta zničila všechny šance. A to ji naplnilo pronikavým a nesnesitelným pocitem ztráty.

Kolik století musela čekat na takovou lásku, která by dokázala probudit její spící srdce? I když se Matt choval jako blahosklonný

policista, ze všeho nejvíce ukázal, jakou má o ni starost. Ale teď už to bylo jedno, protože si byla jistá, že po dnešním večeru už nebude. To bylo zjištění, které jí protalo srdce jako šíp: žila už dlouho a poznala různé muže, ale teď věděla, že Matt Noble bude navždy jen jeden.

šestá kapitola

Vše, na co myslím

Joanna nemohla uvěřit vlastním očím. Bud' se zbláznila Gracella, nebo ona sama. Gilly, usazená na židli, sledovala, jak její paní zběsile pobíhá po pokoji a rovná věci na své místo. Když Joanna před nějakou chvílí vešla do své pracovny, zjistila, že je nábytek úplně přestavěný: pracovní stůl už nestál pod oknem s výhledem na Atlantik tak, jak se jí to líbilo, ale pod obrazem s venkovskou krajinou, naproti temně zelené stěně. Připadalo jí to jako nějaký kanadský žertík. Místo stolu teď zabírala lenoška, jako by tu nábytkovou rošádu provedli dva milenci, kteří si pak sedli na lenošku a kochali se výhledem na moře.

Byl to dlouhý den a Joanna se těšila na poklidný večer, vyplněný činnostmi, které ji bavily – chvíli čtení a trocha šití, než půjde spát. Bavilo ji přestavovat nábytek, ale musel to být její nápad a pokoj se jí líbil tak, jak byl uspořádaný předtím. Teď ne.

Kromě toho nešlo jen o nábytek. Někdo přerovnal i knihy na polici, viditelně v obráceném abecedním pořadí, protože *Velká kniha čarodějnictví a jeho podstata* stála úplně vpředu, kdežto *Abrakadabra skutečné magie* úplně vzadu. Joanna dlouho sháněla jednu konkrétní starou a vzácnou knihu, kterou pak vždycky dokázala rychle najít, protože ji dala do uzavíratelného sáčku, který chránil její koženou vazbu s vybledlými zlatými písmeny, chatrný hřbet a zažloutlé stránky.

Teď ale tu knihu nikde neviděla. Bude muset použít kouzlo, aby ji našla. V tajné přihrádce kancelářského stolu měla schovanou